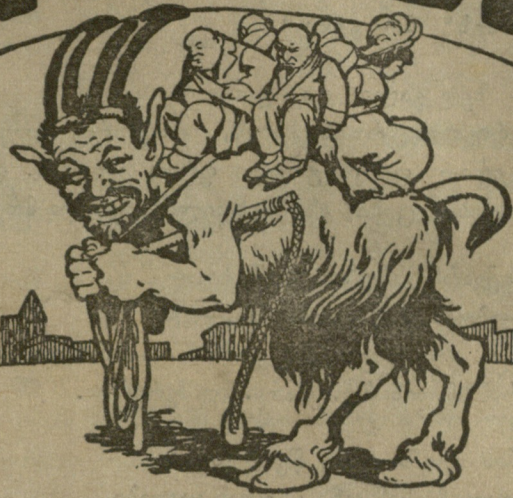

ქართული საბავშვო ჟურნალი

16
1920 წ.
მარტის 7

ქართველი მხედარი. ის[ქორი] უთუოდ ინგლისელი უნდა იყოს. დავიჯერო, ჩემი
შესვლა დააფეთებს და ტლინკებს დამაყრის? მოდი, ერთი ვნახოთ, რას გვეტყვის ეს
გვირილას ყვავილი?... შევიდე... არ შევიდე... შევიდე... არ შევიდე... შე..

თუთიუშები.

სონეტი ნაპირებ-გადალახული.

(„შვილდოსანის“ პოეტებს.)

სარკმელი. ჩარჩო. ზედ გალია დაკიდებული.
შიგ სხედან მწკრივით ერთის სახის, როგორც ტყუპნი, თუთიუშები:
ერთი ნისკარტი. ერთი ფერი. ჭრელი ფრთა ყველას. და კიდევ ბოლო.
თვალ-წითელები. ავხორცები. აზრ-მიხდილნი. ყველა მრუშები.

მშვენიერების ნაბიჯვარნი. მუშის ბუშები,—
იმეორებენ: აბდა-უბდას და ხათაბადას,—
გაზეზირებულს ერთ კილოზე, ვით ჰხამს ტიკინას და დედოფალს.
მინდა ვუყვირო: რას სჩადიხართ. კმარა. ნუ შვრებით.

სად გაგონილა ენის ადგმა ეგრე წვალებით.
რად არ მოგებურდათ მოსაწყენი ყველას ყალიბი...
მინდა ვუყვირო... მაგრამ ხმა მეტყვის იღუმალი: ნუ გსურს, ნუ, შებმა.

მაგათი ჯიში ასეთია. შესცვლი ვეროდეს:
დეე, უაზროთ იმეორონ სხვის სიტყვები თუთიუშებმა,—
ვიღრე ჩვენს ბაღში იადონი მოჭფრინდებოდეს.

Una.

პატარა ფელეტონი.

ზ ა რ ი.

პატარებელი № 24 უკვე მზა-მზარეული სდგას
თფილისის სადგურზე.

ხალხი რის ვაი-ვაგლახით ვაგონებში ჩაღაგდა,
სული მოიბრუნა და ზარის ხმას ელის.

— აბა, მშვიდობით ნიკო, ეუბნება ცოლი
ქმარს: სადაც არის პატარებელი დაიძვრის, მე
წავალ, შენ ჭკუით იყავი.

— მშვიდობით, მშვიდობით, ჩემო კარგო.

სადგურის წინ მილიციონერების დიდი ფაცა-
ფუცია, გაშმაგებით დარბიან ხან ზევიდან ქვევით,
ხან ქვევიდან ზევით.

— ნეტავ რა ამბავია? რისთვის იჭერენ ამდენ
ხანს პატარებელს? უკმაყოფილოთ იკითხა ერთმა
მგზავრმა.

— ვინ იცის, ჩემო ძმაო; იქნება ჯარს აგზა-
ვიან სადმე. ახლანდელ მიზეზებს ვინ გაიგებს.

— ჯერ პირველი ზარიც არ ყოფილა.

— ნეტავ რა ამბავი უნდა იყოს?

პატარებელი უძრავით იდგა, ხოლო რკინის
გზის მილიცია გაშმაგებით დარბოდა სადგურის
ბაქანზე. ხან ერთ ყუთს შეატრიალებდენ, ხან მე-
ორეს, ხან კალათს ათვალთვლებდენ, ხან ხურჯინს,
ხან ჯიბეზე ატანდენ თვალს, რა არის, გამობერილი
არ იყოსო.

— რა მოხდა, მეგობარო,— ჰკითხა ნიკომ შვი-
ნებულ კონდუქტორს.

— მოიპარეს ბატონო...

— რა მოიპარეს, კაცო, რა?

— ზარი, ბატონო, სადგურის ზარი.

ვაგონში ყველას თავზარი დაეცა.

— კაცო, ზარს ვინ მოიპარავდა? იკითხა ერთმა
მოხუცმა მღვდელმა.

— ქურდი, მამაო, ქურდი.

— მართლა... ქურდი რას არ იკადრებს...

დაემოწმა მღვდელიც.

პატარებლის გაშვება ძლიერ გასაჭირი შეიქნა.
გასინჯეს პირველი კლასის ბუფეტის ცარიელი
სამოვარი, ხმა ცუდი დაურჩა. გამოიტანეს ქვებები,
არცერთი არ გამოდგა. მილიციის უფროსმა თავში
ხელი შემოიკრა, მაგრამ ეს რას უშველიდა.

ხალხში მყისვე ჩვეულებისამებრ ათასნაირი
ქორი გავრცელდა.

— თურმე, წმინდა გიორგიმ ჩამოიარა, ნახა
უბრალო სახლზე ზარი ეკიდა, გაჯავრდა, მოხსნა
და ცაში გაიტაცაო, ამბობდა ერთი ხანში შეს-
ლი ქალი.

— მე კი მითხრეს, ვითომ ქურდი გარეთ და
ჩენლიყო,— დაიწყა მეორე მგზავრმა—მისული
ზართან, მთელი საათი ერეკა, მის ხმაზე არაა
გამოსულიყო, მოეხსნა და თან წავლა.

ამ ლაპარაკის დროს სადგურის უბანში ყ
გუგუნი გაისმა. ხალხი ვაგონში გაინაბა. ყველ

მიწისძვრა ეგონა და ღმერთს მადლობას სწირავდა, რომ ამ საშიშარ ღროს ვაგონში ისხდენ. ნამდვილათ კი ორი ღონიერი მილიციონერი თოქზე გამოკიდულ რელსის ნაჭერს ჩაქუჩს ურტყამდა.

მატარებელი დაიძრა. ავტალაში მთელი ხალხი თფილისის სადგურის ზარის მოპარვაზე ლაპარაკობდა.

მცხეთაში ამბობდენ: მთელი სადგური გაჰქურდეს და ქურდები უგზო უკვლოდ მიიშალენო.

ქსანში დაბეჯითებით ამტკიცებდენ, რომ თფილისში რკინის გზის სადგური მოიპარეს და ქურდები ჯვრაც ვერ აღმოუჩენიათო.

კავისხვევში ყველა დარწმუნებული იყო, რომ სადგურთან ერთად დეპოც და სახელოსნოებიც მოეპარათ.

რკინის გზის მილიცია ისმენდა ყველა ამას და სიცილით კვდებოდა.

მორიელი.

ცოლის შერთვამდის

ბუღბუღივით ყველა ხეზედ ვჯდებოდი გაშლილ ვარდებს ტკბილ ვეალერსებოდი ვით ფარვანა ტრფობით თავს ვეველებოდი და სიამით გულში ჩავაკვდებოდი.

ცოლის შერთვის უამდეგ

ეხლა კი ვგრძნობ თავს ვირივით ბოსელში: ერთ ბაგაზედ, ერთგვარსვე სამოსელში, ჯავრისაგან ბოღმა მაწვება ყელში, ამ კანონის დამდები მომცა ხელში, გამოვადრო ის ყანყრატო ჯიგრითა, ამ წესს სდებდა რა აზრით, რა ფიქრითა? ესე მოვკვდე, გავიხარო იქ—რითა? კმარა ფიქრნო შორს-შორს ნულარ მიჰქრითა...

განჯის-კარელი.

ს ი ღ ნ ა ღ ი .

(თანამედროვე პოემა).

თავი პირველი.

ციხე სიმაგრის ხელშია გამაგრებულია სიღნაღი, უშნოთ, უმზგავსათ ჩამჯდარა მთებში უცნობი ახმახი.

მას ვერ მიუვა ვერც მტერი, ვერცა კეთილის მსურველი არსაით მოსჩანს სწორი გზა, ვაკე ადგილი და ველი.

ზღაპრულად საიდუმლოა, ზღაპრული სენით მოცული:

სძინავს სიღნაღს და მის მნახველს შეეხუთება მით სული.

სძინავთ მცხოვრებლებს, და მათთან სძინავთ ქალაქის მამათა;

აღბად აქ იშვა ის ჩვენთვის სასიქადულო „სალათა“.

ობლად მოსჩანან სვეტები მუდამ ჩამქრალი ლამფებით რომ აიცდინონ შაბლონი ხალხნი დადიან ფარნებით.

და რომ არ გაშრეს ქუჩები, ამუშავებენ წყალსადენს:

ნიაღვრათ მის წყალს უშვებენ და იშორებენ ზამთრის მტვერს.

ხალხიც მით კმაყოფილია, თუმცა არ ყოფნით მათ წყალი.

მაგრამ არაფინ არ არის სიღნაღში ისე საწყალი,

რომ სასმელადა კახური დაიკლონ მამა პაპური,

თუნდაც რომ აკლდეთ საქმელად სიმინდის მქადი და პური.

თუ რითა სცოცხლობს მშრომელი, რით ჰყვავის ყველა ხელობა ეს არის ჩვენი სიმშვენიე, ზღაპრული თვითმართველობა.

შიგ შუა გულში ჩაუკრავს სიღნაღსა მისი შენობა.

დარბაზში თითქოს ბინადრობს სულთა მხუთავი ობობა.

ობობა ყველგან ქსელს აბამს, მას არეინ უშლის შრომასა,

და ებრძვის განუწყვეტლად სიღნაღელ ბუზთა გროვასა.

მაგრამ ჩუ... ვილაც გატოკდა... აღბათ სხვაც არის დარბაზში

მაგიდაზედა ტკბილადა მოხელე ტოკავს სიზმარში.

ვერ ხედავს აღბად საბრალო, მის გვერდზე რემინგტონზეა

ჩასძინებია მზე ქალას, ცხვირს არტყამს ასო-„დონ“-ზეა,

პირველ დარბაზსა გაივლით, შეხვალთ ქალაქის თავთანა.

სძინავთ ქალაქის მამებსა, ბალიში უდევთ თავთანა.

სძინავთ და სიზმრად ხედავენ: სიღნაღი ახლად შენდება

ქუჩებში ლაფის მაგიერ ყველგან ასფალტი ედება.

(გაგრძელება მეორე სიზმრის შემდეგ).

გ. ტვერიელი.

მცირე მოსაზრებანი დიდს საკითხზე.

(დასასრული)

ბატონებო! წერილი „თამაღობის საქმეში საქირო რეფორმათა შესახებ“ ისე გამიგრძელდა, როგორც დაპირება მეგობრისა, რომელმაც ამ რამოდენიმე წლის წინათ ათი გირვანქა შაქარი აღმიტყვა. ამ წერილით მსურს მას ბოლო მოუღო. რათა უკანასკნელი ნაწილი ჩემი წერილისა მსურს ყველასათვის უფრო ხელმისაწვდენი იყოს, განვიზრახე მისი დასურათება.

თვით უძველეს დროიდან აღამიანს ერთობ აბრკოლებდა და ამძიმებდა სალი გონების ტვირთვა და იგი ვაფაციცებით ეძებდა საშუალებებს ამ გონებრივი სიფხიზლის თავიდან მოსაშორებლად. უნდა ითქვას აღამის ტომთა სასახელოდ, რომ მისმა სხვა და სხვა შტომ თითქმის ერთი მეორისაგან დამოუკიდებლად გამოიჩინა სხვა და სხვა საშუალებანი გონების დასაკარგავად.

ერთი უმთავრესი ამ საშუალებათაგანი, როგორც მოგეხსენებათ ვახლავს ღვინო, რომლის ავტორობას ისტორია აკუთვნებს ებრაელთა პატრიარქ ნოეს.

როგორც მოგეხსენებათ ნოემ, კიდობანიდან გამოსვლისათანავე გააშენა არარატის ფერდობზე მშვენიერი ზვარი. ყურძნის წვენისაგან დაამზადა ჩინებული ღვინო, დაჯდა, დალია ლოთიანად და შემდეგ რა შეემთხვა თითოეულმა თქვენგანმა ჩინებულად იცის... ნოე დათვრა.

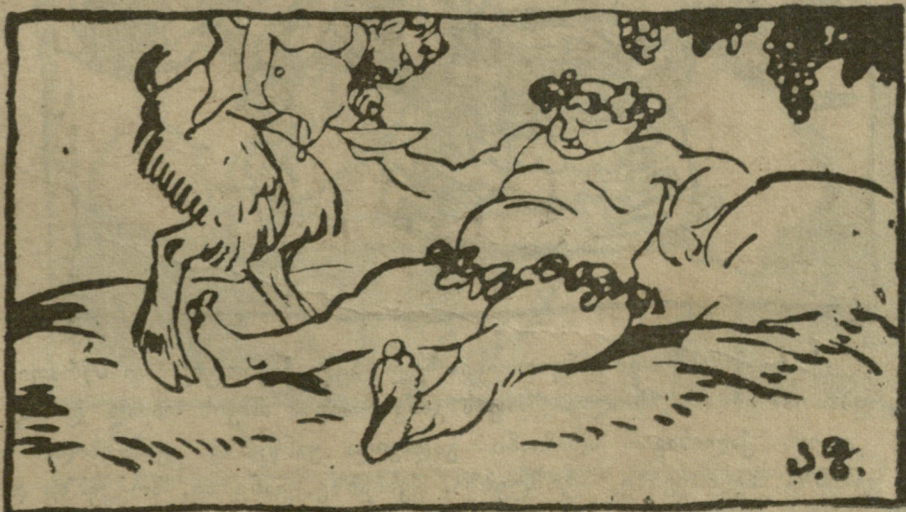
ვინც კარგათ იცნობს მეცნიერებას, მისთვის ცხადია, რომ მარტო ღვინის გამოგონება ვერ შეიქმნებოდა იმ მძლავრ საშუალებად, რომელსაც ეძიებდა კაცობრიობა. მეორე საკითხი, რომელიც ღვინის მოგონების შემდეგ მაელის თავისი სიგრძესივანით უნდა წარმომდგარიყო კაცობრიობის წინაშე ვახლდათ საკითხი „სასმისთა“ შესახებ. მართლაც რათ გინდა ღვინო, თუ არ მოგეპოება ჭურჭელი, რომლითაც იგი დალიო. და აი პირველ ყოფილი აღამიანი ამ მიზნისთვის მიმართავს ყველაზე უბრალო საშუალებას: იგი ქვის ჩაქუჩით ჰკლავს თავის ბიძას; იმისი თავის ქალისაგან აკეთებს ჭურჭელს საკმაოდ მაგარსა და აგრეთვე საკმაოდ მოზრდილს, რომლითაც შეეძლება მათრობელი სასმელის.

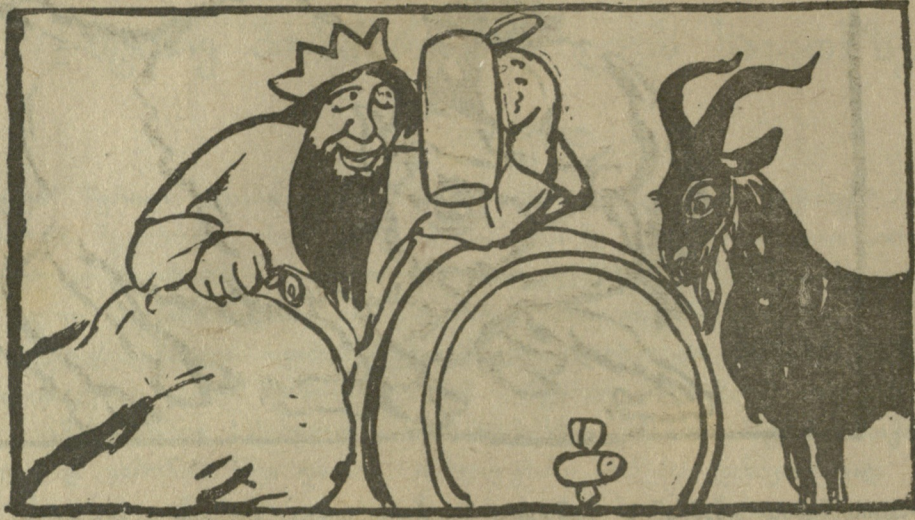
მაგრამ მოგეხსენებათ ადამიანის წინსვლა შეუჩერებელია. ყოველ საჭიროების დროს ბიძის მოკვლა ცოტად-თუ ბევრად უხერხული გამოდგა. ესეც არ იყო, დარვინის თეორიის მიხედვით, დიდ თავიანი ბიძები სრულიად მოისპო. გამრავლდა მხოლოდ ისეთი ბიძები, რომლის თავის ქალაში რამოდენიმე სათიჯე ღვინო თუ ჩადიოდა და ასეთი თავის ქალის გულისათვის ბიძის მოკვლა უბრალოდ დროს დაკარგვით იქმნა მიჩნეული და ადამიანი ეკვეთა შინაურ პირუტყვებს, რომელთაც თავზე აღმოაჩნდათ ორი გრძელი და ფართო სასმისი, შემდეგში ყანწად წოდებული.

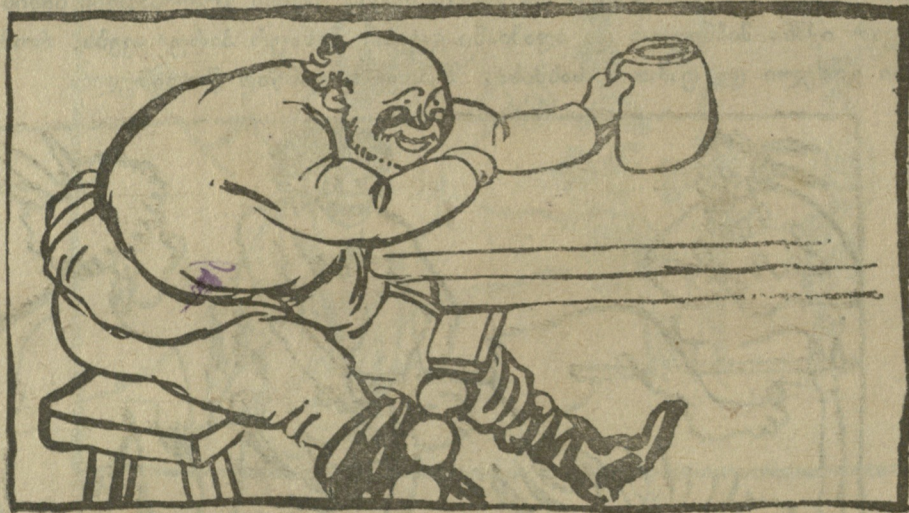
ამ ორ გამოგონებათა შეზავებისაგან წარმოსდგა ქეიფი და საფუძველი ჩაეყარა თამალობას. ერთი ამ აღრინდელ პრიმიტიულ ქეიფთაგანი გამოხატულია აქ ჩვენს სურათზე. პირველ ყოფილი ადამიანი გაცილებით უკეთეს პირობებში იყო ამ მხრივ, ვინაიდან სურსათის მხრივ ის თითქმის უზრუნველყოფილი იყო.

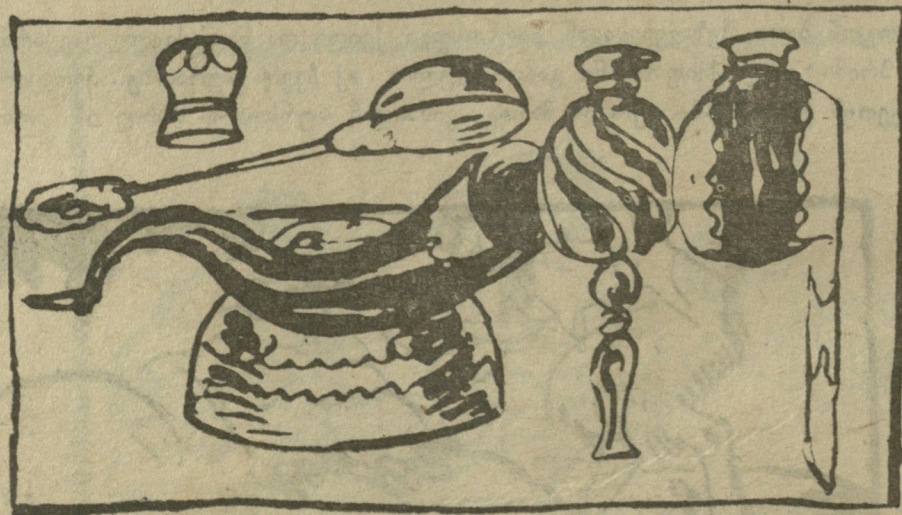
ქეიფის განვითარებამ წარმოშვა მშვენიერი ღმერთი ლოთობისა ბახუსი.

გერმანელთა მეფე სიმთვრალისა გამბრინიუსი.

და იდეალი ლოთი-ფოთი მოქეიფისა ფალსტაფი.

უნდა მოგახსენოთ, რომ სასმისთა განვითარება ხელი-ხელ ჩაკიდული მიისწრაფის პროგრესის გზაზე ქეიფის განვითარებასთან ერთად, ხოლო ქეიფის განვითარება თავის თავად დამოკიდებულია სასმისის განვითარებაზე. თავის ქალისაგან ადამიანი გადავიდა ყანწებზე, ყანწებიდან კულაზე, თასებზე, აზარფეშებზე, ჯამებზე, ხელადებზე, ტაშტებზე, ქვაბებზე, ვანებზე, ბოკებზე და სხვ. და სხვ. კიროა აღინიშნოს, რომ მგონები და შეყვარებულნი ხშირად ხმარობენ სასმისად სატრფოთა შებს, კალოშებს და სხვ.

ქეიფთა შორის პირველობა ეკუთვნის ქართულ ქეიფს საზოგადოთ, ხოლო

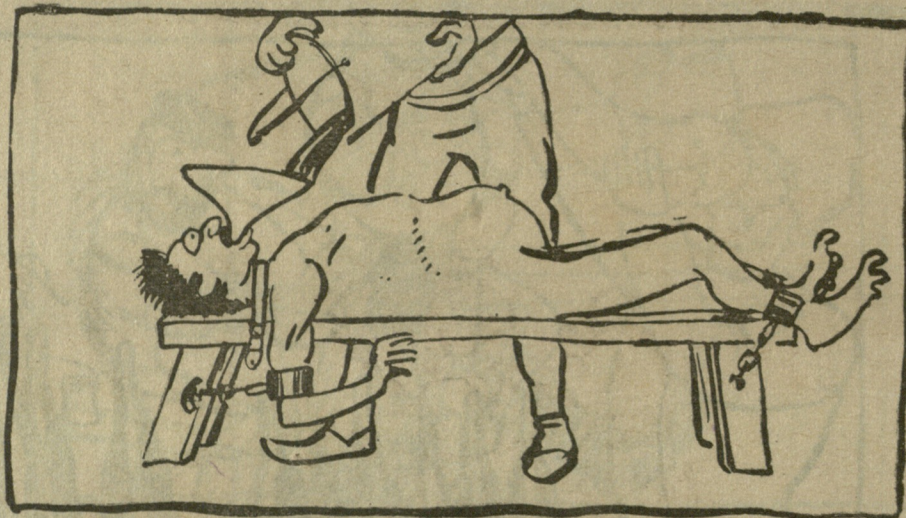
ქართულ ქეიფთა შორის განსაკუთრებით მომხადლოებელია კახური ქეიფი, სადაც სასმისთა შეჯიბრება უმაღლეს წერტილს აღწევს.

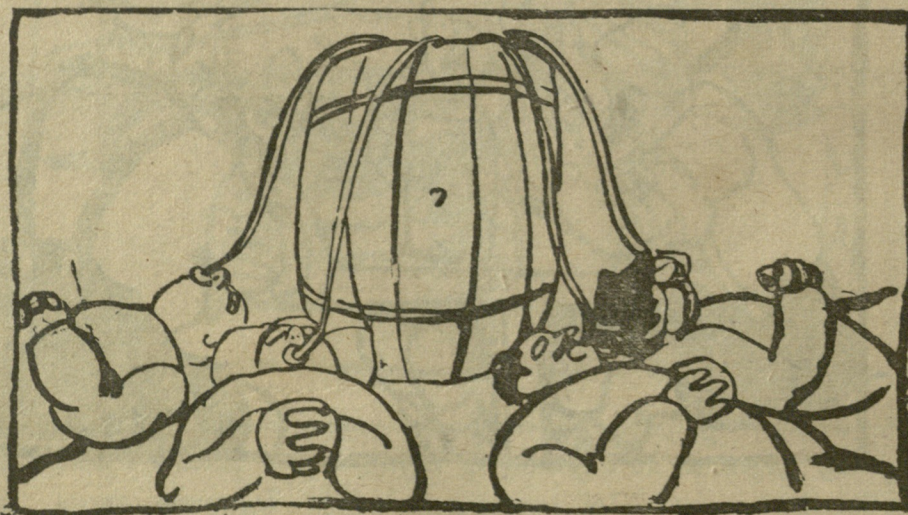
ბევარელთა ქეიფი სასმისთა სივრცით თუმცა ქართულს არ ჩამოუვარდება, მაგრამ სასმელის შხრით ეს ხალხი ქართველებზე ბევრათ უფრო ჩამორჩენილი არიან, ვინაიდან ისინი სვამენ ლუღს.

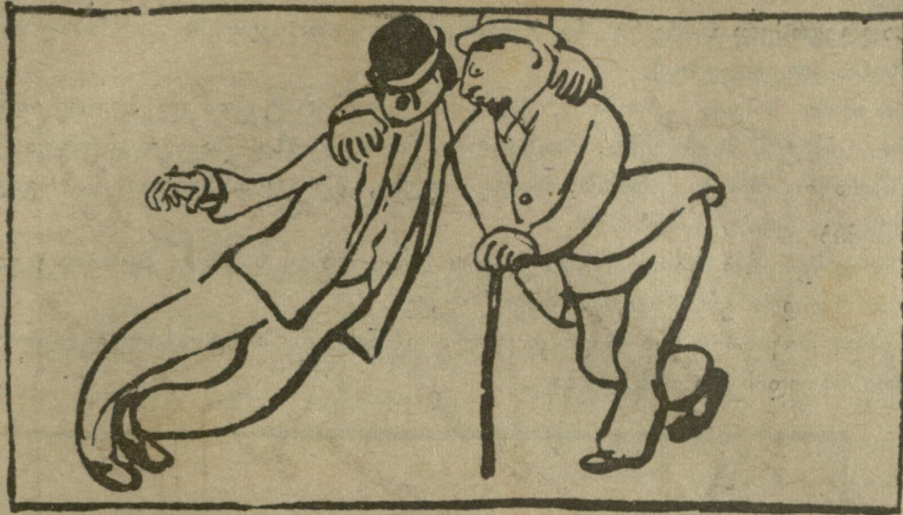
სამაგიეროთ რუსული ქეიფი, ვგრედ წოდებული არაყით, უკვე ცნობილია მთელს ევროპაში და დასახულ მიზანს ყველაზე უფრო სწორათ ემსახურება.

ჩამორჩენილ ქვეყნებში, სადაც ხალხს არა აქვს შეგნებული მთელი სიმშვენიერე ლოთობისა, ამ საქმისათვის საჭირო რჩება ზოგიერთი ძალდატანებითი საშუალებები. ურჩსა და შეუგნებელ მოქალაქეს, რომელსაც სურს თავისი სიჯიუტით ჩირქი მოსცხოს მთელ ერს, ან შეკრებულებას, ძალით ასხამენ ხოლმე თავის ულუფა ღვინოს მუცელში და მით პირნათლად გამოჰყავთ სამშობლოს წინაშე. ამ საშუალებას განსაკუთრებული ენერგიით ზიმართავდენ სვანეთისა და ლეჩხუმის წარჩინებული პირნი.

იქ სადაც მოქალაქობრივი ღირსების შეგნება მაღალ საფეხურზე სდგას და ყოველმა მოქალაქემ იცის თავისი მოვალეობა სამშობლოს წინაშე, ძალდატანებას ადგილი არა აქვს და თითოეული მოქალაქე, როგორც უმანკო ბავშვი, ისე ასრულებს თავის მოვალეობას.

შედეგი ყოველი ქეიფისა სასურველია ასეთი იყოს, მაგრამ ძლიერ ხშირად, ატავიზმის მიხედვით, დღევანდელი ადამიანი უბრუნდება იმ დროს, როცა მოქალაქე იბრძოდა თავისი ბიძის თავის ქალასათვის, თუმცა თავის ქალა მას სრულიადაც აღარ ესაჭიროება.

სამაგიეროთ, გამოუხიზლებს შემდეგ ის კვლავ მუხლს იდრეკს თავისი ღვთაების წინაშე და აღავლენს გულმხურვალე ლოცვას.

ღებულეზანი. ამ მოკლე მიმოხილვით ჩვენ მოვამზადეთ ნიადაგი, ხოლო ახლა გადავდივართ პირდაპირ საგანზე.

ჩვენი შეხედულობით თამადისათვის უნდა შემუშავებულ იქნას ერთი გარკვეული წესრიგი, რომლითაც ის ვალდებულ იყოს ხელმძღვანელობისა. შეიძლება ეს წერილი შეტანილ იქნას ჩვენს მომავალ კონსტიტუციაში, თუ ეს უკანასკნელი ელირსება როდისმე ქართველ ხალხს, ხოლო უკანასკნელ შემთხვევაში შეიძლება უბრალო დეკრეტის სახითაც გამოიცეს.

მაშ ნება მიბოძეთ გადაგიშალოთ თვალწინ ჩემი გეგმა საქირო რეფორმებისა.

პირველი სადღეგრძელო — თავისუფალი, დამოუკიდებელი, მშვენიერი და პატარა საქართველოს კეთილდღეობისათვის (სავალდებულოა).

მეორე სადღეგრძელო — მისი ბატონ-პატრონისა და კანონ მდებელი უმაღლესი მბრძანებლის დამფუძნებელი კრებისთვის (სავალდებულოა).

მესამე სადღეგრძელო — საქართველოს მთავრობის სადღეგრძელო. (ნაციონალ დემოკრატებისათვის არ არის სავალდებულო).

მეოთხე სადღეგრძელო — მთავრობის თავმჯდომარის ნოე ჟორდანიას დღეგრძელობისათვის (სავალდებულოა ქალებისათვისაც).

მესუთე სადღეგრძელო—ჩვენი რესპუბლიკის დარაჯთა: ჯარისა და სახალხო გვარდიის კეთილ-დღეობისათვის (სავალდებულოა).

შემდგომად ამისა მოდის ერობათა, ქალაქთა, კოოპერატივთა და პროფესიონალური კავშირები, წითელი ჯვარი, სენატი, მწერლობა, მხატვრობა, ქათალიკოზი (სავალდებულოა ნაციონალ დემოკრატიებისათვის) საზოგადოება კახეთია, ახალი კლუბი, წერა-კითხვის გამ. საზოგადოება, სახელმწიფო თეატრი და შემდეგ კერძო პირები.

როგორც მოვეხსენებათ ძველ დროში ქეიფის ბოლო ხანს საკანში მყოფთაუც ვახსენებდენ, მაგრამ დღეს დღეობით მათ დიდ ყურადღებას არავენ აქცევს.

მე დაჟინებით მოვითხოვ ეს რიგი დაცული იქმნას არა მარტო სადღეგრძელოების წარმოთქმით, არამედ სასმისთა სიღიდის შეთანხმებითაც.

უბარჩი საუვალება ოფლის წინააღმდეგ.

მოდის საფხული და თან მოაქვს სიცხე და ოფლი! დღემდე კაცობრიობამ ა — იცოდა ნამდვილი წამალი ოფლისა! ამიერიდან აღარ არის ოფლი!

ძირს უბი! ძირს უოველგვარი კუდრი! ძირს რეკლამებით გაზვიადებული უვალა წამალი ოფლისა!

გაუგარჯოს უოველ თვიურ უურნალს „უვილდოსნის“ და მის კოატაგი „შვილდოსნის“ პროტები სოცარის სისწრაფით აშრობენ და სწობენ ოფლსა!

რეკლამა არ გეგონოთ: უაქტია!

„მხურვალე კოცნით ამოგიშრობ ოფლიან ღლიაუს!“

(„შვილდოსნის“ № 2-3, გვ. 12 სტრიქონი 8

„უვილდოსნის“ კოატაგი აუროგან ოფლს არა გარტო ილღიაუი!

დ ე პ ე შ ე ბ ი

ლანჩხუთი ქალაქის თვითმართველობა გადავიდა ახალ ბინაზე უწინდელ „ნაობახის“ შენობაში. იურისტების აზრით ეს ტაქტიკურ მოსაზრებით ჩაიდინა გამგეობამ, ვინაიდან, გამგეობის დატუსაღება რომ საჭირო შეიქნას (ჩვენს დროში არც გასაკვირია) ტუსაღებს ბინის გამოცვლა აღარ დასჭირდებათ და ეს გარემოება არც ისე ცუდ შთაბეჭდილებას მოახდენს მოქალაქეებზე, როგორც ეს ურშაძის სახლის დაცლის დროს დაემართა გამგეობას.

ხუროთ-მოძღვარმა **ძრიელმა** დაამთავრა ქალაქის სასაკლაო, რომელიც ყასბების გეგმაზე ქალაქის შვავულშია მოთავსებული და მთელ ქალაქზედ ვრცელდება ნოყიერი ნაკელით სარგებლობა, რასაკვირველია უფასოდ აგრეთვე შეყასბები ბაესაც ველარ შეირჩენენ, რადგან საქონლის დაკვლა შვაქალაქში მოქალაქეთა თვალწინ ხდება.

ლაშის ღელის სამკითხველოს შენობა დაამთავრა ინჟინერმა **ალისტრახ ანტონიჩმა**. სამკითხველოს გამგეობამ გამოიწერა ყოველგვარი ჟურნალ გაზეთები და ევაჭრებიან აგრეთვე დამფუძნებელ კრების გან. კომისიას ნ. ნიკოლაძისეულ ბიბლიოთეკაზე. სამკითხველო მოქმედებას დაიწყებს ლაშის ღელის დაშრობისთანავე

ბუტუნა

ფოთი. არა ჩვეულებრივი თოვლითა და ყინვებით ნამდვილი რუსული ზამთარი დაიჭირა, რისთვისაც ქალაქი ისე მოუმზადებელი დარჩა, როგორც რუსული წესწყობილებიზა. („კომუნისიზა“) თოვლმა უფრო მეტ ხანს გასტანა ქალაქში ვინემ „კომუნისიზმა თუმცა თეთრი“ დათვები ვერც ამ რუსულმა ზამთარმა მოშველარა ფოთის დენიკინელ — კომუნის ბლოკს.

ადგილობრივმა ინტელიგენციამ დაარსა ახალი კულტურული საზოგადოება: „**ისევ და ისევ ღვინითა**“. წევრთათვის სავალდებულოა ქერმონიის ჭიქა პირდაპირი მოვალეობის შესასრულებლად. კრებები სისტემატიურად ხდება „მაჭარაძის კლუბში“

ფოთის რკინის გზის „**მოწინავეებმა**“ გამართეს ჯგუფური ჭიდაობა. ფალავანებად გამოვიდნენ ერ. ცხადია და შ. ბასკინქილაძე, პირველმა მეორეს საკინძე შეაწყვიტა ჭიდაობის დროს, ხოლო მეორემ პირველს მეგ. შალვარის ლარი შეაწყვიტა. შალვარი ფეხებში გაებანდა და „ღედის ხორცა“ მიწაზე გაიშლართა. ჩემპიონი ცხადია, ჭიდაობაზე

დამსწრე ორგ. წარმომადგენელნი განცვიფრებული დარჩენ. ცხადიას ჭიდაობის უფლება ახადეს
ბუტუნა

ბათუმის ამბები. „დიდი კოოპერატივის“ მაგალითმა სავსებით გამოაცალა ზოგიერთბრს უსაფუძვლო მტკიცებას ნიადაგი, თითქო მოსამსახურეს, თუ მას აიძულებენ, არ შეეძლოს დღე და ღამეში 12—15 საათი იმუშაოს.

რამდენიმე კვირაა, რაც ასოთ-ამწყობთა პროფ. კავშირის ბინაზე დიდი აურ-ზაური ხდება. ამბობენ იქ „ვირთხები“ გაჩენილანო. ერთი იმთვანი ხაზინადარის ყუთშიც ჩამძვრალა და ჯერ-ჯერობით მხოლოდ „პრინოდო-რასხოდის“ წიგნი, ფულ-ანგარიშები და რამდენიმე ათასი მანეთი კავშირ ფული ჩაუხრამუნებია. ზოგიერთების გადმოცემი აღნიშნული ვირთხები კომუნისტურ მიმართულებას აღიარებენ.

ოსუნა

შორაპანი (დებეშა ფოსტით) თუმცა სიტყვა მოკლეთ ითქმის, მაგრამ უკაცრავა სიტყვა გამიგრძელდეს. გაცნობებთ: აქ ბ. ყოფილი განჯის „ნარიაღიკი“ ტარასი ორჯოკიძე; ზოგიერთების ექვი, რომ ის პროლეტარ არ გამართლდა. —ის შეძლებული კაცია და მიიღეს იმიტომ, რომ სოფელში ყოფნა მოსწყენია. წამოყენებული ბრალდება ძველათ ქრთამებს იღებდაო არ გამართლდა, რადგან გამოირკვა, რომ კონდუქტორებს თვითონ მიჰქონდათ როცა გასაჭირი ურჩებოდათ. პირიქით ვერ მოიყვანეს ისეთი მაგალითი, რომ მიეტანოთ: ინდოურ, ბატ-ქათაჰი, ღვინო, კვერცხი, ყველი, ხიზალალა და ტარასის იმათთვის საქე არ გაეკეთებოთ. ფიზიკური ნაკლი, —სახელდობრ, რომ ტარასი ორივე ყურით ყრუ არის საპატიოთ სცნეს, რადგან მოძრაობის უფროსმა ამისთვის ახალი სახელი გამოიგონა: „Запасный агент без права дежурства“ ასე რომ ჯამაგირს მიიღებს, როგორც მორიგე აგენტი მხოლოდ ნება არ ექნება მორიგეობის და მაშასადამე სიყრუეც ვერაფერს დაუშლის. საზოგადოთ აქ, როგორც პროვინციაში, ჭორიკანაობა უყვართ. მაგალითად დებოს კანტორის გამგეს ვ. სამხარაძესაც აბრალდებდნენ ქურდობას და მექთამეობას, მაგრამ იმან წარმატებაც კი მიიღო და სამმართველოში გადავიდა; ეხლა კი ირკვევა, რომ ის თურმე დიდ საზოგადო საქმეს აკეთებდა: იპარავდა სახაზინო ნივთებს—ამით ნიკოლოზის მთავრობას აღარბებდა, იღებდა ქრთამებს—ამით ხალხს უჯანყებდა. მე მოწინავე ამხანაგების მონდობილობით მაღლობას ვუძღვნი ყველა იმ პირთ, რომლებიც ამისთანა უანგარო და რევოლიუციონურ მოღვაწეებს დახმარებას უწყვენ.

მონდობილობით **კუწუწო საქარელი.**

თელავი იარალ აყრილ მოქალაქეებს, თელავის ყასბებმა ჯერ ტყავი გააძვრეს, შემდეგში კი მთლად უხორცოთ გაუშვეს. დღეს ადმინისტრაცია იარალის აყრით ემუქრება ყასბებს. თვითმართველობა ნეიტრალიტეტს იცავს.

გიმნაზიის დირექტორს კლიმიაშვილს განზრახვა აქვს მომავალ წლისთვის გიმნაზიის შენობაში კარტის სათამაშო კუროსები მოაწყოს, რომლის ხელმძღვანელათ მასწ. ედილაშვილი და გ. კიკვიძე იქნებიან მიწვეულნი.

კოოპერატივ „დახმერების“ გამგე ნაპალეონი მოუწოდებს წევრებს, საქონელი ჩქარა წაიღონ, რადგან მალაზიაში დიდი ვირთაგვა გაჩენილა, რომელმაც აქასწინეთ კინალამ. თაფლის ბოჭკა არ გააცურა ყინულზე.

მიწის ძვრის გამო.

თფილისი ვერ ვნახე ერთ წელზე მეტია...
...ლი, თუმცა და ყოველთვის ცუტია),
...ემს უსაზღვრო სიღინჯეს ამაში
...ეველა წინასწარ გრძნობების თამაში.
...ტილისში ჩამოსვლით რაღაცა მელოდა,
...ითქოს ეს ვიცოდი; მე აგი მჯეროდა,
მარა ვინ გაეჭვეს საეტლოს წერასა?
მოვშორდი დროებით*) მე ფოთის მზერასა,
ჩამოველ თფილისში თებერვლის ოცია
(შიშით, რომ ქალაქი მე დამიხოცია
ამაში მკითხველიც კი დამერწმუნება.
მიწყრება ეშმაკი, ღმერთი თუ „გუნება?“
რადგანაც შორს ვიყავ სახლზე და შინაზე
ამხანაგ მიკიტას ვესტუმრე ბინაზე.
მესამე სართულზე ჩემ საუბედუროთ
(მაინძელს ამაში რათ უნდა ვემდუროთ?)
გავშალეთ ლოგინი ჩვენ აზიურათა,
თავბოლო შექცევით დავწევით ძმურათა.
თუმცა ჯერ შორს იყო ალიონ თენება
მე ვნახე საშინელ სიზმართა ჩვენება.
შიშისგან მღვიძარეს ადგომა მჭიროდა
ამ დროს კი ეზოში ხალხ ს ხმა ყვიროდა:
„ქვეყანა იქცევა გამოდით გარეთო
დიდო და პატარავ თავს მოეხმარეთო“
ავდექი, ვიხილე სახლების თამაში,
(თქვენ თუ გსურს მკითხველო დამძრახეთ ამაში)
მე ვჩქარობ ამ ჩემი ანდერძის წერასა,
მიწის ძვრით ვშორდები სჩანს ქვეყნის მზერასა.
კვლავ გული ვერა სთმობს ჩემ ტურფა ზრახვასა
რა რიგათ ვჩქარობდი ბათუმის ნახვასა?
მოგიხმობთ ბურჟუებს და პროლეტარებსა
უჩემოდ მიადგეთ ბათუმის კარებსა.

დილა—20/II 3¹/₂ საათი. ბუტუნა.

*) ვაჰ ესე „დროება“ უვადო თუ ვახდა და საქმე ეშმაკის უჩემოდ თუ წახდა?

ძმავ ქართველო

ვუძღვნი სამათრახო ქართველებს

მინდა გკითხო, მხოლოდ ვშიშობ...
ვაჰ თუ გასწყრე ძმავ ქართველო,
თორემ ესე შეგებები
ეს ხელი და ეგ საყელო...
მოკლეთ მოვკრათ უფრო კარგი,
მეტი აღარ გავაგრძელო...
მითხარ რითი შეგიძლიან
აღაყვავო საქართველო?

მხოლოდა გთხოვ ჩემი კითხვა
არ გეჯავროს არ გეწყინოს
მე მგონია კიდევ დასტკბე,
გულს ნეტარად მოგეფინოს
და მაშინ კი სხვა გვარ გკითხავ
თუ გულს ბოლმა მოგებჯინოს
თუ დაფიქრდი უკეთესი
რომ მით მტერმა არ დაგვცინოს.

ნუ თუ მხოლოდ კუჭს ემონვი
მარტო გასძღე ღორ-მუცელო,
შანპანიურს შეეჭყე და
ყელი იმით ჩაისველო,
ორი სკამი მოიმართო
ორგან ბინა გაიბრტყელო,
მუცლის გამო დაგავიწყდეს
შენი დედა საქართველო?

არასოდეს არ შეგფერის
მაგისთანა საქციელი
რადგანაცა ამ დროისა
ვაჟ-კაცი ხარ და ქართველი.
თუ რომ მაგას არ მოიშლი
აჰა დანა და ეს ყელი
მოიგონე შენი ქვეყნის
მძმათა ძვლების საძიკველი.

მისთვის გაჩნდი ამ ქვეყანად,
ზურგის ქონი გაისქელო?!
ნახო მოძმე განსაცდელში
არ მიხელო, არ უშველო?
ჭირზე ჭირი მიღმატო,
თვალნი ცრემლით დაუსველო,
და ამ გვარი საქციელით
გსურს შეამკო საქართველო?

ქართველი ხარ, ქართულადვე
მოიქეცი როგორც გმართებს,
შენნი ძმანი ააცდინე
მტრის დაგებულ მახის ხლართებს,
მოვალე ხარ დაეხმარო
მტრის ხელთ ყოფილ დანაზავთებს,
მაშინ ვიტყვი: გრწამს სამშობლო,
გნაცვლები მის მთის კალთებს.

ძმა სინათლეს გვევდროდეს
 დაცინებით ჩაუხველო,
 განათლების მაგიერათ
 შენ მას უფრო დაუბნელო,
 ენა სხვისით გააწბილო
 გზა და კვალი აუჭრელო,
 აბა მაგით როგორ შესძლებ
 გაახარო საქართველო?

ქართველი ხარ და ქართველისა
 მტკიცე უნდა გედგას სისხლი
 შენსა მოძმეს გაუნათლე
 მოაშორე ჯანყი, ნისლი,
 შენი მოძმე გვერდში გყავდეს,
 არც მოშორდე, ნურც მოიცილი.
 შენი ენაც მტკიცედ გწამდეს
 სხვა ენებზედ ნუ გაიცვლი
 ვცდილობ, ეგებ გამოკეთდე...
 მოგეხმარო მეც გიშველო,
 თუ რაცა ხარ ის იქნები
 თავი რაღად გავიცხელო?
 შენ საწველი წამიქციაო
 მე ვეწვალო მოვიწველო
 ვინც სამშობლოს მემობელი ხარ
 საზიზღარო, საძაგელიო,
 როგორც ვატყობ ღირსიცა ხარ
 ამ მათრახით ავაჭრელო.

ან განჯის კარელი.

თანამედროვე იაგ-ნანა.

იაგ-ნანა, ვარდო ნანა, ბროლ—ანდამატოვო,
 დაიძინე, მომავალი სპეკულიანტოვო!
 რომ იცოდე რა კარგ დროს გხვდა შენ დაბადებო,
 თავს არ გატყენს სამართო სჯული და „დაბადებო“;
 არც სხვა საგნები შეგაწყენს ეგრე რიგათ თავსო,
 აბა ვის რათა სჭირია, ვილა იკითხავსო.
 ხალხი ჭამას დაეწაფა, სხვა სულ ფუჭიაო...
 მბრძანებელი ახლა მხოლოდ მარტო კუჭიაო.
 მოიმაგრებ თუ არა წელს, ჩემო მშვენიერო,
 ბირჟისაკენ მიგიითიებ შკოლის მაგიერო.
 ან ვინმე ჩარჩს მიგაბარებ, კარგად გამოქნილსო,
 ვინც აძვირებს სხვათა უკეთ შაქარსა და ფქვილსო,
 რომ გასწავლოს ხალხის ყვლეფა, კარგათ დახელოო,
 და ამით მეც მანეტარო და მასახელოო.
 იაგ-ნანა, ვარდო ნანა, ბროლ—ანდამატოვო,
 ენაცვალოს დედა, პაწა სპეკულიანტოო.

ნელი.

ზ. ტეხ. სექცია და ბინ. დისტანცია.

(რემინგტონზე მომუშავე ქალის წუხილი)
 ცხრაზე უკვე სამსახურში

მწარე განცდებს ვაძლევ ფიქრებს,
 თერთმეტზე კი, გონს მოვდივარ,
 როს უფროსი თითს დამიქნევს!
 ვეწაზები დილით ასე,
 სკამზე ვზივარ ისევ სამზე,
 ჩემი თავი უფროსის წინ
 ვერას გზით ვერ დავაფასე.
 ყოველ ადგილს შეწყდა შრომა,
 ყველა მიდის წყნარაჲ სახლში,
 უფროსი კი, ჯერ არ გვიშობს,
 ახალ აზრებს სქედავს თავში.
 ჩემი აზრი მიდის კარში,
 უფროსი კი კვლავ დავთარში,
 აღარ გიკვირს ასეთ ტანჯვას
 აგრე საღათ რომ გადავრჩი!?.
 ღმერთო ჩემო, ოთხმა დაჭკრა!
 მე კვლავ უკრაგ რემინგტონზე,
 საათი კი გზაში მიინდა,
 შევირყევი მგონი გონზე.
 რა შევცოდე გამჩენს აგრე,
 ამ უწყებას რაზედ სჯიან,
 ფიქრებს თავში ვერ ვაკავებ
 საგიჟისკენ ქრიან, ქრიან!..

სატანა.

მთავარი სახელოვნოები.

განცხადებების დაფა.

პირველი განცხადება. სასურსათო კომიტეტის დადგენილებით მთელი შტატი პურისმცხრობელთა გადაყენებულია. მათი მოვალეობა ეკისრება „ტარა-კანთა“ შრომის რაზმებს, ვირთაგვების მოიჯარადრობით.

მეორე განცხადება. დეპეშა № 464, 23/II-19 წ. მთელ ხაზზე და სამმართველოში. განყოფილებათა უფროსებს. ჩემდამი მოღწეულ ცნობების თანახმად ზოგიერთ ადმინისტრატორებს მოჰყავთ სოფლებიდან ცოლი, დედა, ცოლის ძმები და ბიძაშვილი სამსახურში მისაღებათ. ბევრს მათგანს ინდაურების ჩამოყვანაც განუზრახავს კანტორებში სამსახურისათვის და საამისოთ ამზადებენ კიდევ მათ. როცა რესპუბლიკაში უმუშახელობით წარმოება შეფერხებულია, ადამიანების პირუტყვებით შეცვლა და ყველა ოჯახის წევრების შრომაში ჩათრევა მაგალითად უნდა ჩაითვალოს ყველა მოსამსახურეთათვის, რისთვისაც ზემოაღნიშნულ პირთ ღრმა მადლობას ვუცხადებ რკ.-გზის უწყების სახელით.

რკ.-გზის უფროსი კანდელაკი.

დედანთან სწორია, მთავარ სახელ. მწერალი ოსიპჩუკ
მესამე განცხადება რკინის გზის საავთმყოფოს დაბალ მოსამსახურეთა კრ. მ ულტიმატუმის სახით

წარუდგინა ადმინისტრაციას შემდეგი მოთხოვნილებანი,

1. ოთხი საათის სამუშაო დღე,
2. ლეგალიზაცია მძიმე ავანტიურათა ულუფის მითვისებისა,
3. განთავისუფლება პალატებში [სისუფთავის დაცვისაგან.

კრების თავმჯდომარე ულაპიაშვილი.
ცუს!

ბინის პატრონის ქალი.

(შარჟი ერთ მოქმედებათ).

ძღვნათ მიტოვ.

მოქმედნი პირნი:

ვანგ გაბრიელიძე }
ღრა } სტუდენტები

შპადა ივანოვანა, ბინის პატრონის ქალი.
ოსამსახურე.

სწარმოებს რუსეთის ერთ-ერთ საუნივერსიტეტო ქალაქში.

ვანგანგის ოთახი.

(დასასრული).

გ.

ოლიმპიადა ივ. პატიოსანი ოჯახის შეურაცხყოფა!..

ვანტ. ნეტავი რით დავიმსახურე თქვენი რისხვა!

ოლიმპიადა ივ. თავხედობა გამიგონია, მაგრამ ასეთი?! მოსაშახურე გოგოს გაარშვიებინართ, გიკოცნიათ... ლოყა კინალამ გამოგიჟამიათ!. განა ეს ეკადრება პატიოსან ადამიანს?... სტუდენტს?!

ვანტ. მაშ თქვენ ყველაფერი იციოთ? დაშამ გიამბოთ თავისი პირით?!

ოლიმპიადა ივ. დიახ, დაშამ!

ვანტ. (მშვიდად) მე ეს არ მიკვირს. ხეპრე გოგოსაგან მეტს რას უნდა მოელოდეს კაცი? მონა არასოდეს არ ყოფილა და არც იქნება თავისი გრძნობისა და ენის პატრონი... (შექმნილი მდგომარეობით ნაწყენი) მე სამწუხაროთ მაქვს მხოლოდ ის, რომ სისულელის გამო ჩვენ ასეთ პირობებში ვხდებით ერთმანეთს!. მე გაგებულნი მქონდა, რომ ჩემს ახალ ბინის პატრონს მშვენიერი ასული ჰყავდა... მე თქვენზე იმ თავითვე დიდი წარმოდგენის ვიყავი, თუმცა, უნდა მოგახსენოთ, მე თქვენ არასოდეს არ მინახინართ. თქვენდამი პატივისცემისა და მორიდების გრძნობა იმ თავითვე ღრმად ჩამეჭრა გულში, არ ვიცი კი, თუ რით შეიძლება აიხსნას ასეთი მოვლენა?— შეიძლება მართლაც არიან სადმე ბედის მწერლები!.. ასეა თუ ისე, — ფაქტი მაინც ფაქტია... რომ იცოდეთ — როგორი გულის ფანჯრალით მოველოდი იმ ბედნიერ დღეს, როცა მე თქვენი ხილვის ღირსი გავხდებოდი!.. მაპატიეო, თქვენი სახელი? (მოუხსნა ფეხები).

ოლიმპიადა ივ. ოლიმპიადა ივანოვანა.

ვანტ. ძალიან სასიამოვნოა... ვახტანგ ფარნაოზის ძე გაბრიელიძე (ხელს ატოყვს).. დაბრძანდით (სკამს მაწვდის).

ოლიმპიადა ივ. არა მიშავს.

ვანტ. მართალი გითხრათ, — ეს ოთახი მიტოვდავიჭირე, რომ თქვენი გაცნობისა და დაახლოვების საშუალება მომცემოდა... თქვენი სილამაზის შესახებ მე ბევრი რამ მსმენია... დაბრძანდით.

(ჯდება)

ოლიმპიადა ივ. (თავმოწონეთ) ეხლა ხომ დაინახეთ, რომ მოტყუილებული ხართ?

ვანტ. როგორ?

ოლიმპიადა ივ. ისე.

ვანტ. პირიქით, — მე ეხლა დავრწმუნდი, რომ სრულ სიმართლეს მეუბნოდენ, როცა თქვენს თავს მიქებდენ.

ოლიმპიადა ივ. ეეებ, რა ეშპაკაბი ხართ სტუდენტები!..

ვანტ. უმოკრჩილესათ გთხოვთ, რომ პირადათ მე შორს დამაყენოთ ასეთი შეხედულებისაგან! ჩემს გულ წრფელობაში ექვის შეტანაც კი ცოდვაა.

ოლიმპიადა ივ. (ღიმილით) ვითომ?

ვანტ. მე ყოველთვის იმას ვამბობ, რასაც ვგრძობ და ვფიქრობ.

ოლიმპიადა ივ. კი, მაგრამ. (გშინანათ) მე რომ ლამაზი არა ვარ?

ვანტ. ეგ ჩვენ გვკითხეთ.

ოლიმპიადა ივ. ძალიან შორს მოვლით ჰფიქრობთ, ბატონო ფონს გასვლას.

ვანტ. სრულებითაც არა. მე უკვე საკმაოდ დასველებული ვარ. ჩემს მდგომარეობაში მყოფი ადამიანი ფონს აღარ ეძებს.

ოლიმპიადა ივ. ვითომ რაო?

ვანტ. ისა, რომ თავის მართლებზე არც კი მინდა ვიფიქრო. დამნაშავეს მხოლოდ პატიება შეუძლია ითხოვოს, და მეც ამას ვითხოვ თქვენგან. დამიჯერეთ — სიკვდილამდე სანანლათ მრჩება ის თბილი ალერსი, რომელიც წუთიერი გატაცების დროს ვერაგულათ მომტაცა იმ მაცდურმა. მე ხომ ესეც მეყოფა სასჯელათ, ჩემო.. (მოულოდნელათ დაისრება და ხელს აკრებს).

ოლიმპიადა ივ. ეგ რა ჩაიდინეთ?.. ვინა გგონივართ?!

ვანტ. ჩემი ღმერთი, ჩემი ხატი! (ხელს დაუჭრს და გაშმაგებით ჭკოცნის).

ოლიმპიადა ივ. (წამოდგება და ხელის განთავისუფლებას სცდილობს) რას სჩადიხართ?! თავი დამანებეთ!..

ვანტ. (თავისაკენ ეხილება) ჩემო...
ოლიმპიადა ივ. რას სჩადიხართ?! ვახტანგ ფარნაოზოვიჩი!.. ნუ შერებით!.. მე.. (გუნების ხელითან-დათან აიტანს და ათრთოვებს).. ვახტანგ ფარ-

ნაოზიჩი!.. ახ... (თავს ოდნავ გვერდზე გადახრის და თვალებს დანახავს).

ვახტ. ჩემო ღვთაებავ! (გულში ჩაიკრავს და ტუჩებზე დაეკანება... შემოდის დაშა).

დ.

დაშა (თავისთვის) აი, კოცნაც ასეთი უნდა! (ხმა მადლად) ქალიშვილო, ქალბატონი გეძახით.

ოლიმპიადა ივ. (შემკრთავი) დაშა! (მოტრიალდება და გაიქცევა)

ვახტ. (უკმაყოფილოდ) დაშა, განა არ იცით, რომ კარებზე დაუკაკუნებლათ ოთახში შესვლა არ არის მიღებული?

დაშა. (დამცინავი დიმილით) ვიცით, ბატონო სტუდენტო, ვიცით... (ხელს გადას).

ე.

ვახტ. რა დროს შემოვიდა ეგ ოხერი!

სანდროს მხა: სტუდენტი სახლშია?

დაშას ხმა: სახლში გახლავთ.

(კარები გაიღება, და შემოვა სანდრო — წიგნებით ხელში).

ვ.

სანდრო. არ გრცხვენია?! რას მატყუილებდი თუ არ გინდოდა მოსვლა, გეთქვა, და მე მაინც ვიმეცადინებდი! მთელი დღე შენს ლოდინში გავატარე!

ვახტ. მოსვლა როგორ არ მინდოდა, მაგრამ.. ნეტავი რომელ საათზე დაიწყება ხვალ გამოცდა?

სანდრო ათზე ან თერთმეტზე.

ვახტ. არაფერია, მოვასწრებთ! ამაღამ ცოტა წავათიოთ და...

სანდრო (გაწვევით) უსირცხვილო ხარ!

ვახტ. (დრეკით) კარგი, თუ ღმერთი გწამს..

სანდრო წავიდეთ თუ აქ ვიმეცადინოთ?

ვახტ. რაღას მივიღვარ?

სანდრო (დაჟდება და წიგნს გადაშლის). მოდი დაჯექი!

ვახტ. (ჟდება).

სანდრო (წიგნს ფურცლავს).

ვახტ. ცოტა ხანს შევისვენოთ, სანდრო.

სანდრო (გაკვირვებულად) ჯერ ხომ კითხვა არ დაგვიწყია?!

ვახტ. კი, მაგრამ.. საშინელ დაღლილობას ვგრძნობ.

სანდრო. რა ოხრობამ დაგლალა?

ვახტ. მართლაც რომ ოხრობამ. მთელი საღამოს განმავლობაში პარკში ვსდიე ერთ დედაკაცს. ოთახში დავბრუნდი და...

სანდრო. ბიჭო, ხუმრობა იქით იყოს, და იშენი მოსამსახურე მართლა ლამაზი ყოფილა.

ვახტ. მაშ რა გეგონა? მაგრამ მე ეხლა მოსამსახურეებში აღარა მაქვს საქმე. უფრო ზევით მივიწვი. დღეს უკვე სანახევროთ ავიღე ის მომხიბ-

ლავი ციხე, რომელსაც სტუდენტურ ენაზე ბინის პატრონის ქალს ეძახიან.

სანდრო. ჰო, ჰო!..

ვახტ. (მზაკრულად იღიმება) გინდა მოგიყვე?...
(ფარდა) d

ფოტო.

ჩოჩხოველს. შიშის ჟრუანტელმა შეიპყრო მთელი რედაქცია „მეზობლის მათრახისა“ როცა თქვენს წერილს კითხულობდა:

„სოფ. გორდი ახლა იძინებს და ორ საუკუნემდის ვერ გამოიღვიძებს“; „ბიბლიოთეკა ეხლახან გარდაიცვალა“; „ბანკი ანთებამ იმსხვერპლაო, „საავადმყოფო მიიცვალაო“, „სკოლებს ქლეკი გაუჩნდა“ და სხვა-და-სხვა. რამდენი სტრიქონია იმდენი საშიშარი ამბავი.

თავი მხოლოდ იმით ვინუგეშეთ, რომ თქვენში „ინტილიგენტებიც ავით ყოფილან გონებით“

რაჯაბოვს. თქვენს ლექსში, „სიზმარში“, ერთი მშვენიერი კუპლეტია:

თვალეუი ვსჭყიტე, ვნახე რომ
ცოლი მუჯლოგუნს მირთავდა
გულ დაღმა ვეგდე და მწარედ
ოფლი თავტანზე მლაფავდა“

თავ ტანზე თუ ოფლი გლაფავდა, ცოლი საღლა გირტყამდა ვერ გაგვიგია.

ილესრიხის. ვერ გავიგეთ.

მაჭვრეტის მოწყალეო ხელმწიფე! თქვენ გვეკითხებით: „რა საბუთებია საჭირო, რომ სამტრედიელ მოსამართლე ეროსლან არღიშვილზე ჩემი წერილი დაიბეჭდოსო“. ის საბუთები, ბატონო ჩემო, რომელსაც ეროსლან არღიშვილს მოვთხოვდით თქვენ შესახებ რომ ასეთი ბრალდებები წამოეყენებინა.

ხაფანგს. თქვენს წერილს სახელი და გვარი არ აწერია.

იროდის თქვენ იწერებით:

„დღით დანადგრელ ოფლითა
ყოველ ღამეს მთვრალი ვარ,
აღარ მახსოვს ცოლ-შვილი
ყირამალა დავდივარ.“

ბედნიერი ყოფილხართ, ვინაიდან ფეხებზე კალოშები აღარ დაგჭირდებათ.

გრიშა იმერელს. ჩვენ ძლიერ შეგვაშინა თქვენი ლექსის ორმა ტაეპმა:

„ვსთქვი: აწი აღარ დავიწყებ
ჯღაბნას, ლექსისა თხუზვასა,
აკვენსდა გული, აშფოთდა
და ევედრება მუზასა;
მუზავ, გაიგე სიავე,
რა რიგად გულსა შთენია“

„ეშმაკმა“ ამითვალწუნა
აილო ჩემზე ხელია“.

ბ წი „ეშმაკი“ თქვენს ბრალდებას უარყოფს
და დამნაშავეთ ქ-ნი მუზა გამოჰყავს. ის ამბობს:
მე არ ამითვალწუნებია, არამედ მუზამ აითვალწუ-

ნაო და დასამტკიცებლათ თქვენი ლექსი
ლი ტაეპი მოჰყავს.

ივანე ივანეს-ძე ივანიშვილს. ამდენი ივანე
და ერთი მართალს არ ამბობს.

დაიბეჭდა და დაურიგდა „განათლების“ აგენტებს გასაუიდათ
ან. შუშისპირკლის მოთხრობა გურიის ახლო წარსულიდან

„ტყის კმეხი“

საწუობი, წიგნის მძღაზია „განათლებაში“ ოლღას ქ. № 6.

სურათი-გამოცანა.

